

רעפ 14867-07-25 - יחזקאל ורשויאר נ' מדינת ישראל

רע"פ 14867-07-25 - יחזקאל ורשויאר נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 14867-07-25

יחזקאל ורשויאר

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[13.08.2025]

כבוד השופט יוסף אלרון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-ע"פ 10188-05-24 מיום 9.10.2024, שניתן

על ידי השופטים ח' מאק-קלמנוביץ', מ' ליפשיץ-פריבס ו-א' סלע

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור המופנית נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ח' מאק-קלמנוביץ',

מ' ליפשיץ-פריבס ו-א' סלע) ב-ע"פ 10188-05-24 מיום 9.10.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו

והתקבל ערעורו על גזר הדין של בית משפט השלום בירושלים (השופטת ש' לארי-בבלי) ב-ת"פ 11085-07-20 מיום

28.1.2024 ומיום 20.3.2024, בהתאמה.

2. כמתואר בכתב האישום, ביום 26.2.2019 המבקש יצא מביתו כשהוא מחזיק פטיש וגז מדמיע. בהמשך היום,

המבקש רכש מברשת וצבע לבן מחנות "טמבור" בירושלים, ובאמצעותם כתב על "שער הרחמים", המהווה אתר

עתיקות בעל ערך תרבותי, דתי והיסטורי את הפסוק: "השער הזה סגור יהיה כי ה' אלוהי ישראל בא בו". על סמך

הודאתו בביצוע המעשים, בית משפט השלום הרשיע את המבקש בעבירה של היזק מיוחד לפי סעיף 453(ב)(2) לחוק

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ועבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי לפי סעיף 216א(4) לחוק. נוכח

עברו הפלילי של המבקש, העובדה שביצע את העבירות כשבעניינו תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה

ובהתחשב גם בנסיבותיו האישיות - נגזר עליו עונש של 6 חודשי מאסר בפועל ו-6 חודשים בגין הפעלת מאסר על

תנאי, שחודש ממנו ירצה בחופף. בסך הכל, נקבע שהמבקש ירצה 11 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, לצד

ענישה נלווית.

3. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על הכרעת הדין משנקבע כי שער הרחמים מהווה אתר בעל ערך

תרבותי, דתי והיסטורי. עם זאת, הערעור המופנה נגד גזר הדין התקבל, כך שנקבע כי עונש המאסר בעניינו יחפוף

במלואו את עונש המאסר המותנה כך שסך הכל הוא ירצה עונש של 6 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה.

4. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה נטען על ידי המבקש, אשר אינו מיוצג, כי עבירת היזק מיוחד בה הורשע אינה הולמת את מעשיו, מאחר שלא מתקיימים יסודות העבירה וכי עניינו מעורר חשש מפני "אכיפה בררנית". ביחס לעונש שנגזר עליו, נטען שהפעלת רכיב המאסר על תנאי בעניינו אינה כדן וכי נפל פגם בכך שלא נשקלה האפשרות להמיר את עונש המאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.
5. דין הבקשה להידחות. בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה, כאשר מדובר בשאלה עקרונית החורגת מדל"ת אמותיו של עניינו הפרטני של המבקש או כאשר מתקיים חשש לעיוות דין (רע"פ 86311-07-25 סלמי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (7.8.2025)).
6. למרות ניסיונו של המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, רובן ככולן נטועות בנסיבותיו הפרטניות ובשל כך מוצדק לדחות את הבקשה. גם לגוף הטענות, לא מצאתי כי יש בהן טעם. הרשעת המבקש הולמת את מעשיו, בין היתר, בשלם לב לכך ש"שער הרחמים" מהווה אתר בעל ערך דתי והיסטורי, באופן המגבש את עבירת היזק מיוחד, כפי שנקבע בשתי ערכאות קמא. כך גם לא מצאתי ממש בטענת המבקש כי מתקיימת בעניינו "אכיפה בררנית". טענה זו נטענה בעלמא מבלי שהוכח על ידו שבמקרים אחרים הדומים לעניינו, לא נאכף הדין מטעמים שאינם ממין העניין (רע"פ 6401/18 ספיר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.9.2018)).
7. בנוסף, אין כל קושי בכך שלא נבחנה האפשרות שהמבקש ירצה את עונשו בעבודות שירות. כידוע עבודות שירות הן בבחינת "פריווילגיה" שניתנת לנאשם בשונה מזכות מוקנית (רע"פ 2875-11-24 סוב לבן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (נבו 4.11.2024)), וממילא כעולה מפשט לשון החוק, בית משפט הגוזר את דינו של הנאשם רשאי לשקול אפשרות זו ובוודאי אינו "חייב לעצור ולבחון" את הדבר, כלשונו של המבקש (ראו: סעיף 51ב(א) לחוק). מלבד זאת, במכלול נסיבות העניין, אין מדובר בעונש מחמיר, ודאי שלא לנוכח ההקלה שקבע בית משפט המחוזי, כך שלא מתקיימת הצדקה להתערבות בעונש במסגרת "גלגול שלישי" (רע"פ 50041-07-25 חדאד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (28.7.2025)).
8. במעשיו המבקש פגע במורשת העתיקה של ירושלים ואף עלול היה להצית התלקחות לא רצויה, בשל חשיבותו הדתית והתרבותית של "שער הרחמים" למספר דתות. בבקשתו טען כי ביצע את מעשיו כדי "לעורר את אנשי החוק לקיים את החוק, ולכבד את רגשות הציבור היהודי", ואולם מוטב אילו המבקש לא היה פועל כישר בעניינו, אלא היה מגלה סובלנות ורגישות יתרה כלפי אלו המחזיקים באמונה דתית שונה משלו. נכונים דברים אלו בימים כתיקונם, ובייחוד בתקופה שבה מרקם החיים המשותפים שאופיו עדין ושברירי ממילא - נסדק עוד יותר. במציאות זו המחייבת להקפיד שבעתיים על קיום ערכים אלו, יידע כל מי שמניף ידו ופועל להשחתת מקום בעל ערך היסטורי, תרבותי ודתי או לפגיעה בו - תהא הדת אשר תהא, כי הוא צפוי לעונש הולם, מוחשי ומרתיע.
9. הבקשה נדחת אפוא.
ניתנה היום, י"ט אב תשפ"ה (13 אוגוסט 2025).